

Якщо ми зустрічаємось з якою-небудь проблемою, то в першу чергу намагаємося дати їй визначення. Аутизм, звичайно не виключення. Але, ту не все так просто. Це хвороба, або це просто інше бачення світу? От як це явище називають у літературі та Інтернет-просторі.

Якщо ми зустрічаємось з якою-небудь проблемою, то в першу чергу намагаємося дати їй визначення. Аутизм, звичайно не виключення. Але, тут не все так просто. Це хвороба, або це просто інше бачення світу? От як це явище називають у літературі та Інтернет-просторі.

Термін «аутизм» (від грецького autos – сам) був введений психіатром Е. Блейлером і означає «відірваність асоціацій від даних досвіду, ігнорування дійсних відносин». Споконвіку аутизм розглядався як особливість мислення шизофренічних пацієнтів, характерною рисою яких є втеча від реальності і відхід у себе.

Нижче Вашій увазі надані деякі визначення поняття аутизм, що часом не мають нічого спільного одне з одним.

Термін «аутичний» прийшов від др. Блейлера (1908), що використовував це слово (від грецького «autos», що означає «сам») для опису відходу від соціального життя, що спостерігається в дорослих людей, хворих шизофренією.

аутизм - важкий психічний розлад, крайня форма самоізоляції. Виражається у відході від контактів з дійсністю, бідністю вираження емоцій. Аутисту властиво неадекватне реагування і дефіцит соціальної взаємодії.

аутизм (autismus; греч. autos сам) - занурення у світ особистих переживань з послабленням або втратою контакту з дійсністю, втратою інтересу до реальності, відсутністю прагнення до спілкування з оточуючими людьми, убогістю емоційних проявів; ознака психічного розладу.

Словник медичних термінів

(Інтернет)

Аути́зм (греч. αὐτός—«сам», аутизм — занурення в себе) — психологічний і медичний термін, що використовується для позначення як психічного розладу різних ступенів, так і несхильності (або навіть нездатності) індивідуумів взаємодіяти з навколишніми відповідно до загальноприйнятих засад і норм.

- форма психологічного відчуження людини, при якій думки, почуття і бажання підкорюються внутрішньому світовідчуттю. Прагнення «піти в себе». При цьому людина,

піддана аутизму, прагне обмежити контакти з зовнішнім світом і піти від його загальноприйнятих норм і понять.

- непатологічне прагнення занурюватися у власний внутрішній світ, фантазії і мрії, одержувати від цього задоволення

- патологія, що виявляється в прагненні уникати або обмежувати контакти з навколишніми, відсутності потреби в спільній діяльності і спілкуванні.

(Вікіпедія)

Аутизм - це порушення розвитку. Дефект у системі, що відповідає за сприйняття зовнішніх стимулів, змушує дитину загострено реагувати на одні явища зовнішнього світу і майже не зауважувати інші.

(Темпл Грендін)

Аутизм — по-перше, екстремальна самотність дитини, порушення її емоційного зв'язку навіть з найближчими людьми; по-друге, крайня стереотипність у поведінці, що виявляється і як консерватизм у відносинах зі світом, страх змін у ньому, і як набір однотипних афективних дій, потягів, інтересів; по-третє, особлива мовна і інтелектуальна недорозвинутість, не пов'язана, як правило, з первинною недостатністю цих функцій. Аутизм - особливий, надзвичайно характерний тип психічного дизонтогенеза. В основі його лежать найтяжча дефіцітарність афективного тону, що перешкоджає формуванню активних і диференційованих контактів із середовищем, виражене зниження порога афективного дискомфорту, панування негативних переживань, стан тривоги, страху перед навколишнім.

(В.В.Лебединський, О.С.Никольская, Е.Р.Баенская, М.М.Либлінг)

Аутизм віднесений до розряду неспецифічних порушень розвитку, що характеризується ранньою (до 30 місяців) появою неконтактності, порушенням мовного розвитку з ехололією, вигадливим поведінням у вигляді неприйняття змін навколишнього, або неадекватної прихильності до неживих предметів за відсутності марення і галюцинацій.

(DSM-III-R)

Аутизм — порушення, що включає не одну дисфункцію як, наприклад, при специфічному метаболічному розладі. Поняття аутизму являє собою комплексне порушення, у більшій мірі, ніж епілепсія і розумова відсталість. Аутизм є симптомним проявом дисфункції мозку, що може бути викликана різними поразками.

(К.Гилберг, Т.Питерс)

Дитячий аутизм - це особлива форма порушеного психічного розвитку з нерівномірністю формування різних психічних функцій, зі своєрідними емоційно-поведінковими, мовними

й іноді інтелектуальними розладами.

Аутизм- це спосіб існування.

(Д.Синклер)

Для сучасної медицини і психології аутизм – це термін, що описує великий спектр проблем. Суть їх у тому, що сигнали з навколишнього світу, що надходять у мозок, виявляються блокованими, затриманими або перекрученими. Це послабляє здатність людини розмовляти, спілкуватися і співпрацювати з іншими людьми, співчувати.

(Е. Кравченко)

Хоча в сучасних клінічних класифікаціях аутизм визнаний глибоким розладом, що стосується всієї психічної структури, у нас з'являється кардинально інше бачення, аутизм – це спосіб існування людини. Формулювання, що ми обираємо для себе, в майбутньому визначає місце аутичних дітей у суспільстві. Якщо - це хвороба, ми всіяко будемо їх ізолювати, якщо це спосіб існування, то чому б нам не існувати разом. Хіба хто-небудь з батьків хотів би бачити своє чадо за стіною психлікарні, тільки тому, що дитина не так дивиться на світ?

Досить цікавою і багато в чому такою, що визначила відношення суспільства і науки до проблеми «аутизму» останнім часом, стала точка зору Франчески Аппе, автора книги «Вступ в психологічну теорію аутизму» («Введение в психологическую теорию аутизма»).

«Точно так само різні відповіді можна дати на запитання: «Що ж таке аутизм?» Жодна з них не є вичерпною, оскільки вони відповідають на різні питання – питання, що мають різні цілі і різний зміст. Щоб правильно відповісти на запитання, ми повинні вирішити, чого саме ми хочемо довідатися. Питання, що мають різний зміст, можна уявити собі як різні рівні пояснення».

«При вивченні аутизму особливо важливі три рівні: біологічний, когнітивний і поведінковий. Важливо не змішувати ці рівні, оскільки вони служать різним цілям. Так, коли ми хочемо знайти ліки від хвороби, напевно, варто звернутися до біологічної сутності проблеми, якщо ж ми шукаємо способи корекції, можливо, більш важливо проаналізувати картину поведінки.

Поділ на три рівні пояснення (біологічний, когнітивний, поведінковий) допомагає міркувати по багатьох проблемах, пов'язаних з аутизмом. Так, наприклад, люди часто задаються питанням: чи не є аутизм частиною спектру звичайної соціальної поведінки - хіба ми всі «трошки не аутичні»? Відповідь на це питання різне в залежності від рівня пояснення. На поведінковому рівні, принаймні в деякому змісті, відповіддю може бути «так»: у деяких ситуаціях аутист може поводитися просто як сором'язлива людина, а в деякого з нас зустрічаються якісь стереотипні дії (наприклад, постукування пальцями). Однак на біологічному рівні аутист завжди відрізняється від людей, що не страждають

аутизмом, – щось в анатомії або фізіології мозку обумовлює його особливості, щось, чого немає в не«звичайних» людей. На когнітивному рівні аутисти також можуть сильно відрізнятися від «звичайних людей», а не являти собою просто крайній варіант норми. Так, наприклад, в основі зовнішньо подібної поведінки аутиста і «звичайної» людини можуть лежати дуже різні мотиви. Досить порівняти аутиста і «звичайного» підлітка, що бунтує: обидва поводитимуться дивно і невідповідно обставинам, але причини цього будуть різні. Так само труднощі у взаємодії з іншими людьми в аутичних дітей будуть обумовлені зовсім іншими (на когнітивному рівні) причинами, ніж у просто у сором`язливої людини, хоча поведінкові прояви (уникання великих груп, тривога, пов'язана із спілкуванням, неадекватна соціальна поведінка, така як незвичайні форми зорового контакту) можуть бути дуже схожими.